

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶
KONCERTNA POSLOVALNICA

ORKESTRSKI CIKEL
3. abonmajski koncert

Sreda, 24. februar 2010, ob 19.30
Dvorana Union Maribor

Orkester Dunajskega koncertnega združenja

Dirigent:

Vladimir Fedosejev

Solistki:

Doris Adam, klavir
Karin Adam, violina

Koncert sta podprla Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Maribor.

SEZONA 2009/2010

Johann Christian Bach (1735–1782)
Simfonija v B-duru op. 18, št. 2, W. G9
(Velika uvertura k operi Lucio Silla)

Allegro assai

Andante

Presto

Richard Dünser (*1959)
Dvojni koncert za klavir in violino

1. stavek

2. stavek

3. stavek

4. stavek

*

Carl Maria von Weber (1786–1826)
Simfonija št. 1 v C-duru op. 19

Allegro con Fuoco

Andante

Scherzo – Trio

Finale: Presto

Najbolj kozmopolitski vseh Bachov, imenovan londonski Bach – **Johann Christian Bach**, je v svoji mladosti spoznaval različne glasbene sloge. V hiši svojega očeta Johanna Sebastiana in pri polbratu Carlu Philippu Emanuelu v Berlinu se je učil igranja na instrumente s tipkami in študiral kompozicijo. Leta 1755 je mladi Bach odpotoval v Milano in pri očetu Martiniju v Bologni študiral kontrapunkt ter pisal predvsem liturgično glasbo. Okoli leta 1760 je postal drugi organist milanske katedrale in prestopil v katoliško vero. Kmalu zatem pa se je obrnil k operi serii in zaslovel z opero *Artaserse*, nato pa veliko potoval po Italiji in pisal opere za različna italijanska gledališča. Bach je na povabilo Kraljevega gledališča iz Londona leta 1762 odšel v London in tam postal glasbeni učitelj v službi kraljice Charlotte, organiziral koncerte, vodil kraljičin ansambel in spremljal kraljevo igranje flavte. V prvih londonskih letih je Bach aktivno in precej uspešno deloval v operni hiši. Predvsem pa je izkoristil cvetoče glasbeno založništvo in na Angleškem, v Parizu in Amsterdamu izdal veliko svojih del. Od leta 1764 je s skladateljem in gambistom Carlom Friedrichom Abelom prirejal t. i. Bach-Abelove koncerte, ki so imeli velik vpliv na londonsko koncertno življenje. Na sporedu so bile najnovejše simfonije, koncerti, komorna in vokalna dela Bacha in Abela ter drugih priljubljenih skladateljev, izvajali pa so jih najboljši glasbeniki v Londonu. Konec 60-tih in v začetku 70-tih let je bil Bach občudovan in iskan skladatelj, izvajalec in glasbeni učitelj. Njegove klavirske koncerte op. 7 in simfonije so izvajali v velikih evropskih prestolnicah. V tem času je veliko pisal za tujino in se okoli leta 1770 seznanil z Johannom Baptistom Wendlingom, prvim flavtistom slovitega orkestra volilnega kneza v Mannheimu. Morda je prav to prijateljstvo botrovalo naročilu opere *Temistocle* za godovni

praznik kneza Carla Theodora, ki je bila premierno izvedena leta 1772. Izjemnemu uspehu je sledilo naročilo za novo opero in leta 1774 je bil napisan, leto kasneje pa premierno izveden *Lucio Silla*, ki pa ni dosegel uspeha prejšnje opere. Uvertura *Lucia Silla* je leta 1781 kot *Simfonija v B-duru* izšla v sklopu niza šestih simfonij op. 18 (Bach je besedi »uvertura« in »simfonija« razumeval kot sinonima), skladatelj pa jo je samostojno izvajal tudi na koncertih v Londonu. Simfonije op. 18 so bogato in domiselno orkestrirana dela, v katerih se pihala s svojimi solističnimi in godalom kontrastnimi pasażami močno osamosvojjijo od godal, poleg klavirskih koncertov pa predstavljajo vrhunski dosežek in verjetno največji Bachov prispevek h glasbenemu življenju takratnega časa. Kakor ostale Bachove simfonije zrelega obdobja je tudi *Simfonija v B-duru* tristavčna, napisana po vzoru italijanske operne uverture (hitro – počasi – hitro). V njej močno pride do izraza značilno Bachovo komponiranje po načelu kontrastov, na katerega je opozoril Charles Burney, in se z nasprotji med prvo in drugo temo bliža načelom sonatne oblike. Leta 1774 sta Bach in Abel v Londonu zgradila razkošno opremljeno koncertno dvorano, ki je bila zadnji dom Bach-Abelovih koncertov, pomenila pa je tudi začetek njunega propada. Bachove finance so bile opustošene in prihodki so se zmanjšali, čeprav je še vedno komponiral in so njegova dela še izvajali. Leta 1782 je v velikih dolgovih, po hudi bolezni umrl. Prezgodnjo Bachovo smrt je mladi Mozart obžaloval z besedami: »To je izguba za glasbeni svet«. In res je bila.

Avstrijski skladatelj **Richard Dünser** se je rodil v Bregenzu. Na Univerzi za glasbo in upodabljajočo umetnost na Dunaju je pri Francisu Burtu študiral

kompozicijo ter po diplomi nadaljeval študij pri Hansu Wernerju Henzeju v Kölnu ter v Taglewoodu v ZDA, kjer ga je odločilno zaznamovalo srečanje z Leonardom Bernsteinom.

Dünser je prejemnik številnih štipendij, nagrad in kompozicijskih naročil. Njegova dela izvajajo pomembni interpreti, ansambli in orkestri širom po svetu, dokumentirana pa so na številnih posnetkih. Mednarodno javnost je opozoril nase s svojo različico Schubertovega opernega fragmenta *Grof von Gleichen*, ki je bil leta 1997 izveden na graškem festivalu Styriarte, leta 2003 pa v novi uglasbitvi v Bregenzu. Na tamkajšnjem festivalu so dunajski simfoniki izvedli tudi njegovo orkestrsko delo *The Waste Land*, leta 2006 pa je bila v Bregenzu v koprodukciji z Novo dunajsko opero tudi praizvedba Dünserjeve opere *Radek*. Dünser poleg oper piše tudi komorno glasbo za različne zasedbe, o raznovrstnosti njegovega ustvarjanja pa pričajo tudi pesemski cikli. Poleg aktivnega skladateljskega življenja je Dünser od leta 1991 redni profesor glasbene teorije na Umetniški univerzi v Gradcu, kjer od leta 2004 poučuje tudi kompozicijo. Dünser živi na avstrijskem Štajerskem in na Dunaju, znan pa je po vsej Avstriji, saj bo letos pri založbi Böhlau o njem izšla knjiga *Richard Dünser – Spomin / Spomenik / Nočna pesem – avstrijski skladatelj 21. stoletja*.

Dvojni koncert za violino, klavir in orkester je bil tako kakor mnoge druge Dünserjeve skladbe prvič izveden v Bregenzu in sicer 3. avgusta 2009 na portretnem koncertu delavniškega odra festivalske hiše. Delo je nastalo v letih 2007 in 2008 za glasbenici Karin in Doris Adam, ki sta ga prvič izvedli z Dunajskim koncertnim združenjem pod vodstvom Ernesta Hoetzla. Konec leta 2009 ga je posnela tudi avstrijska radijsko-televizijska hiša ORF. Koncert obsega štiri med seboj povezane stavke.

V začetku dela zazveni najnižji ton klavirja, A v subkontra oktavi, iz katerega se razvije dialog med solističnima instrumentoma. Po vrhuncu dialoga vstopi nasprotna tema solistične violine, ki jo prevzame klavir in nato v razvijajoči se variaciji ponovno povzame violina, po vmesnih izbruhih klavirja in orkestra pa dialog mirno izzveni. V drugem stavku ponavljanje najnižjega tona v klavirju sproži ritmični proces, v katerega vstopajo nasprotujoče si misli obeh solističnih instrumentov in pri tem prepirljivo tekmujejo z orkestrom ter med seboj. Tretji stavek lebdi v zvočni atmosferi klavirja, zvonov, gonga in vibrafona, ki jo nenehno trgajo zabrisani drobci citata Bachovega koralnega preludija *Ich ruf zu Dir, Herr Jesu Christ*. S trganjem se začetna atmosfera spreminja v zvočne otoke, ki se postopoma preobrazijo v mirne akordske pasaže godal in pihal. Zadnji odsek koralazazveni v orkestru, nad njim pa klavir razgrinja plast koralu vse bolj tuje zvonečih akordov. Po solističnih kadencah violine in klavirja koralni citat zazveni v godalih, končno pa razpade na vedno manjše drobce, dokler v nižišču tega gibanja v orkestru in solistični violini ne izbruhne četrti stavek »feroce«. Klavirski vpadi prekinjajo ritmično kompleksni solo violine, dokler se instrumenta ne zedinita; skupaj z orkestrom dosežeta višek tega stavka. Instrumenta imata priložnost za intimnejše komorno muziciranje v lirskem vmesnem delu. Ko ponovno zazveni začetni »feroce« stavka, se vloži solističnih instrumentov zamenjata, glasbeno dogajanje pa se razvija še bolj divje in kulminira v klimaks celotnega dela. Solistični klavir po hitrih in barvitih akordih, ki se vrstijo od vrha do dna klaviature, zopet doseže nizki A. Ob njem harmonije postopoma onemijo, ostane le še ton, iz katerega se je delo razraslo.

Skladatelj, dirigent, kritik in pianist **Carl Maria von Weber** je bil prototip glasbenika-kritika 19. stoletja, ki je v svojih delih, besedah in izvajalskih prizadevanjih promoviral umetnost in v miselnosti meščanstva skušal zbuditi pravi odnos do nje. Sodobniki so nadvse cenili njegove prispevke k samosppevu, zborovski in klavirski glasbi, njegovo raziskovanje zvoka in orkestracije pa je obogatilo paleto glasbenih zvočnosti. Imel je neverjetne dirigentske in organizacijske sposobnosti. Z velikanskim uspehom opere *Čarostrelca* je tako rekoč čez noč postal vodilna osebnost nemške opere v 20-tih letih 19. stoletja in zaslovel tudi izven nemških meja ter zaznamoval skladatelje naslednjih generacij. Vendar je opera skladatelju prinesla prav toliko »škode« kot koristi; zaradi svoje izjemne priljubljenosti je zasenčila skoraj vsa druga njegova dela. Enostransko osredotočanje na Webra kot skladatelja *Čarostrelca* lahko popači podobo skladatelja, ki se ni ukvarjal samo in predvsem z opero, čeprav tudi njegova instrumentalna glasba izkazuje sledi vokalnih in dramatičnih del.

Weber je bil glasbenik, ki je uspešno kombiniral kompozicijo različnih žanrov. Bil je sodobnik dunajske klasike, toda tematsko delo v beethovnovskem smislu se mu zdi drobljenje celote. Weber v glasbi išče enotnost in jasnost, dramatičnost pa dosega z igro kontrastnih zvočnosti. Tako ne preseneča, da poudarja predvsem melodično linijo, njegov pristop je homofon, čeprav v njegovem opusu zlasti v izpeljavah in kodah zasledimo tudi nekaj kontrapunktskih pasaž. Velikokrat se poslužuje tudi plesnih in punktiranih ritmov ter nenavadnih harmonskih preobratov.

To velja tudi za njegovo prvo simfonijo, mladostno delo iz leta 1807, ko o *Čarostrelcu* še ni bilo ne duha ne sluha. 21-letni Weber je *Simfonijo št. 1* napisal po odhodu iz Breslawa, v idiličnem času, ki

ga je preživel na dvoru württemberškega kneza in dobrega oboista Eugena Friedricha v Carlsruheju v Zgornji Šleziji. Tu je bil prost drugih dolžnosti in se je lahko posvetil komponiranju za knezov orkester. V večje instrumentirani *Simfoniji št. 1* se je Weber naslonil na formalne vzore s konca 18. stoletja, vendar je ustaljeno sonatno obliko popeljal stran od ustaljene izpeljave tem; prvi stavek se je njemu samemu zdel bolj uvertura kakor simfonični stavek. Notranja stavka simfonije sta mu bila bolj pri srcu. Kakor v drugih počasnih Webrovih stavkih tudi v tem najdemo most med preteklim in prihodnjim, v plesnem stavku pa se bliža humornemu in ritmično razgibanemu beethovnovskemu scherzu z mirnejšim plesnim triom. Finale predstavlja vesel in živahen zaključek in v njem ne najdemo refleksije, ki bi zajela celotno delo. Kljub temu je Weber koherentnost simfonije dosegel s podobnostjo linij začetnih tem v prvih dveh stavkih.

Februarja 1807 je skladatelj s knezovimi priporočili zapustil idilični Carlsruhe in po koncertiranju v nemških mestih za tri leta postal tajnik knezovega brata Ludwiga Württemberškega. Zgodba se ni dobro končala, saj je bil Weber zaradi finančnih spekulacij, s katerimi je želel poplačati svoje in očetove dolgove, celo zaprt. Ob koncu tega obdobja se je odločil, da bo postal moralno odgovornejši in pričel s pisanjem dnevnika. A *Simfonija v C-duru* je kljub vsem spremembam ostala v njegovih mislih. Leta 1810 jo je revidiral in jo leta 1812 izdal s posvetilom Gottfriedu Webbru, na njegovih koncertih pa se je pogosto pojavljala tudi v kasnejših letih.

Katarina Šter

DUNAJSKO KONCERTNO ZDRUŽENJE

Dunajsko koncertno združenje je komorni orkester mednarodnega ugleda, ki nosi izvorno zgodovinsko ime Dunajskih simfonikov. Prav člani tega orkestra so leta 1987 tudi ustanovili Dunajsko koncertno združenje (Wiener Concert-Verein). Njihov repertoar obsega dela od dunajskih klasikov do sodobne avstrijske glasbe in od nastanka dalje so z velikim uspehom premierno izvedli čez štirideset del sodobnih skladateljev. Glasbeniki redno nastopajo na turnejah in so priljubljeni gostje festivalov kot so Dunajski slavnostni tedni, Festival Bregenz, Mozartov festival v Würzburgu, Oldenburški promenadni koncerti, Mozartov festival Augsburg, Praška jesen, Festival Ljubljana, dunajski festival Klangbogen, Haydnovi dnevi v Eisenstadtu ter na Kitajskem. Vez, ki jo orkester goji z glasbeniki, je v Avstriji edinstvena. Njihova dela Dunajsko koncertno združenje predstavlja od leta 1993 v posebnem ciklu koncertov v Dunajskem glasbenem združenju.

V zadnjih letih so glasbeniki sodelovali z mednarodno znanimi dirigenti, kot so Vladimir Fedosejev, Leopold Hager, Ulf Schirmer, Marcello Viotti, Claus Peter Flor, Krzysztof Penderecki, Fabio Luisi in Martin Sieghart. Ulf Schirmer je glavni gostujoči dirigent Dunajskega koncertnega združenja od leta 2004. V sodelovanju z njim želi orkester povečati dojemljivost občinstva za mostove, ki povezujejo klasično in sodobno glasbo.

Leta 2009 je orkester Dunajskega koncertnega združenja doživel svoj debi v sloviti amsterdamski dvorani Concertgebouw. Leta 2001, 2002 in 2006 je Dunajsko koncertno združenje dobilo nagrado sklada Ernsta von Siemens. Leta 2005 je bil orkester za posnetek del Michaela Haydna nominiran za nagrado Amadeus Classic (v kategoriji, v kateri so se za nagrado potegovali še Dunajski in Berlinski filharmoniki).

Pred kratkim je orkester Dunajskega koncertnega združenja pod vodstvom dirigenta Clausa Petra Flora izdal zgoščenko s simfoničnimi deli Carla Marie von Webra.

VLADIMIR FEDOSEJEV

Vladimir Fedosejev, umetniški vodja in glavni dirigent Simfoničnega orkestra Čajkovski ter glavni gostujoči dirigent Züriške opere je znan po svojih jasnih in občutenih interpretacijah in edinstvenem repertoarju, kar mu zagotavlja veliko naklonjenost kritike. Njegov širok repertoar obsega ne le mojstrske interpretacije del Brahmsa, Čajkovskega, Mahlerja in Šostakoviča temveč tudi redkeje izvajana dela, med drugim dela številnih sodobnih skladateljev.

V svojih dolgi karieri je Fedosejev prejel številna mednarodna priznanja, med njimi ruski red zaslug za domovino in avstrijski srebrni križ za dosežke v kulturi (oboje leta 1996), zlato zvezdo mesta Dunaj (2002), križ časti za znanost in umetnosti prvega reda Avstrijske Akademije (2005) in zlato medaljo Društva Gustava Mahlerja kot priznanje za njegove izjemne izvedbe in posnetke skladateljevih del.

Vladimir Fedosejev se je po študiju v Moskvi vrnil v rojstni Sankt Peterburg (takrat Leningrad) in je na povabilo slovitega dirigenta Jevgenija Mravinskega postal dirigent Leningrajskega filharmoničnega orkestra. Kmalu je debitiral tudi v operi Marijinega gledališča. Leta 1974 je postal umetniški vodja in glavni dirigent Radijskega simfoničnega orkestra iz Moskve, ki je danes znan kot Simfonični orkester Čajkovski. Med letoma 1997 in 2004 je bil glavni dirigent Dunajskih simfonikov. Vladimir Fedosejev je v zadnjih letih sodeloval kot gostujoči dirigent z mnogimi vodilnimi svetovnimi orkestri, kot so na primer orkester Bavarskega radia, Filharmonija iz Kölna, orkester Gewandhaus iz Leipziga, Berlinski filharmoniki, orkester Tonhalle iz Züricha in Filharmonični orkester Francoskega radia. Zelo je cenjen na Japonskem, kjer je leta 1996 postal prvi gostujoči dirigent Filharmoničnega orkestra

iz Tokia. V sezoni 2004/2005 je dirigiral vodilnim ameriškim orkestrom – Orkestru iz Clevelanda ter simfoničnim orkestroma iz Detroita in Pittsburgha. Od leta 2009 posebej tesno sodeluje s Simfoničnim orkestrom Giuseppe Verdi iz Milana.

Vladimir Fedosejev se ponaša tudi z zajetno diskografijo, ki obsega simfonije, opere in balet Rimskega-Korsakova, Rahmaninova, Stravinskega, Skrjabina, Brahmsa, Beethovna in Mahlerja. Založba Warner Classics je nedavno izdala njegove interpretacije Brahmovih simfonij.

Med njegove posebne dogodke zadnjih let sodijo v sezoni 2007/2008 izvedba opere *Vojna in mir* Sergeja Prokofjeva v Cannesu na 10. festivalu ruske umetnosti, koncert na moskovskem Rdečem trgu *Mojstrovine umetnosti* za violino s solisti, kot so Hilary Hahn, Joshua Bell in Pinchas Zukerman ter nova produkcija opere *Boris Godunov* M. Musorgskega v Zürichu. Sledila je turneja s Simfoničnim orkestrom Čajkovski, v sklopu katere je dirigiral štiri koncerte v Dunajskem glasbenem združenju. Konec julija pa bo z Dunajskimi simfoniki odprl Festival Bregenz.

DORIS ADAM, klavir

Avstrijska pianistka Doris Adam redno nastopa doma in v velikih svetovnih glasbenih centrih, kot so Dunaj, Salzburg, Basel, London, Praga, Leipzig, Milano, New York, Tokio in drugi. Nastopila je s številnimi pomembnimi orkestri, med drugim s Simfoničnim orkestrom iz Birminghama, Kraljevim filharmoničnim orkestrom iz Liverpoola, Dunajskim komornim orkestrom, Simfoničnim orkestrom iz Basla, Filharmoničnim orkestrom iz Stuttgarta in je pri tem sodelovala z dirigenti, kot so Manfred Honeck, Carlos Kalmar, Bernhard Klee, Günter Neuhold in Walter Weller. Pogosto nastopa tudi v komornih skupinah s člani Dunajskih filharmonikov in drugih orkestrrov. Od leta 1986 izvaja komorno glasbo tudi v duu s svojo sestro, violinistko Karin Adam. Od leta 1983 je Doris Adam gostja glasbenih festivalov, kot so Dunajski festivalni tedni, Schubertiade Hohenems, »Carinthian Summer«, Bregenška pomlad in Dunajski pomladni festival. Doris Adam je študirala pri Heinzu Medjimorcu na Dunajski glasbeni akademiji. Prvič je javno nastopila pri devetih letih. Osvojila je več nagrad, med drugim je bila leta 1989 finalistka mednarodnega klavirskega tekmovanja Clare Haskil v Veveyu v Švici, leta 1993 je osvojila prvo nagrado na tekmovanju Bösendorfer na Dunaju, leta 2003 pa je prejela nagrado *pasticcio* Avstrijske radijske združbe in sicer za zgoščenko *50 variacij na Diabellijev valček*. Med njene posnetke sodijo številna dela za klavir solo in glavne sonate za violino in klavir, ki jih je posnela s Karin Adam. Od leta 1999 vodi klavirski oddelek na Dunajskem Konservatoriju Zasebne univerze.

KARIN ADAM, violina

Avstrijska violinistka Karin Adam nastopa kot solistka z nekaterimi izmed vodilnih svetovnih orkestrrov, kot so Dunajski simfonični orkester, Orkester Romanske Švice, Dunajski komorni orkester, orkester Spodnjeavstrijskih tonskih umetnikov, Mozarteum iz Salzburga, Berlinska državna kapela, Filharmonija iz Stuttgarta, Simfonični orkester iz Hamburga, Filharmonija iz Bremna in iz Essna, Simfonični orkester iz Basla, Praški simfonični orkester, Simfonični orkester iz Birminghama, Kraljevi filharmonični orkester iz Liverpoola, Kraljevi škotski narodni orkester, orkestri iz Tokia in mnogi drugi. Sodelovala je z dirigenti, kot so Serge Baudo, Jiří Bělohlávek, Christoph von Dohnanyi, Phillipe Entremont, Justus Frantz, Leopold Hager, Mariss Jansons, Fabio Luisi, Yehudi Menuhin, David Shallon, Stefan Vladar in Walter Weller.

Tudi kot komorna glasbenica je zelo iskana in poleg igre v duu s svojo sestro Doris Adam redno nastopa tudi na solističnih recitalih. Nastopila je v uglednih koncertnih dvoranah in na festivalih, kot so dvorana Concertgebouw v Amsterdamu, festivala »Carinthian Summer« ter Klangbogen na Dunaju, Brucknerjev festival v Linzu, Dunajski festivalni tedni, Europalia v Bruslju, Festival Schwetzingen, BBC Proms v Londonu in newyorška dvorana Carnegie. Od leta 2008 z Doris Adam izvajata v Avstriji lastni koncertni cikel, v katerega uvrščata recitale in komorne izvedbe z mednarodno bero glasbenikov.

Karin Adam je študirala na dunajski Glasbeni akademiji pri Franzu Samohylu. Prvič je nastopila z orkestrom z osmimi leti. Med njena prva pomembna priznanja sodi nagrada za izvedbo Mozarta, ki jo podeljuje Dunajsko Mozartovo združenje. Po tem, ko je osvojila prvo nagrado na tekmovanju Josepha

Joachima leta 1981, je postala prepoznavna kot ena najobetavnejših violinistk svoje generacije in je nastopila v pomembnih glasbenih centrih, kot so Dunaj, Salzburg, Berlin, London, Pariz, Praga, Milano, Ženeva, Madrid, Amsterdam, Edinburgh, New York, Tokio, Sydney, Melbourne in drugi. Med drugim je na zgoščenke posnela koncerte za violino J. Brahmsa, L. van Beethovna, P. I. Čajkovskega, J. Sibeliusa in F. Mendelssohna (tudi njegov dvojni koncert za violino in klavir s Doris Adam). Z Doris Adam je posnela tudi številne sonate za violino in klavir.

NAPOVEDUJEMO

Petek, 12. 3., ob 19.30
Dvorana Union Maribor
Orkestrski cikel

4. abonmajski koncert

FILHARMONIČNI

ORKESTER

IZ STRASBOURGA

Dirigent: Marc Albrecht

Solist: Nikolaj Tokarev, klavir

Sposed: Erich Wolfgang Korngold,

Sergej Rahmaninov

Sreda, 31. 3., ob 19.30
Dvorana Union Maribor

Komorni cikel

5. abonmajski koncert

MARKUS SCHIRMER, klavir

Sposed: Ludwig van Beethoven

Četrtek, 4. 3., ob 14.00

Velika dvorana Narodnega doma

Cikel za mlade, red Pizzicato,

Kulturni dnevnik ZELENI red

in izven

KRALJ PRISLUŠKUJE

Idejna zasnova, režija in glasba:

Peter Kus

www.maribor2012.si

MARIBOR 2012

Evropska prestolnica kulture 2012

Sobota, 27. 2., ob 20.00

Velika dvorana Narodnega doma

D. Fo, F. Rame:

SVOBODNI ZAKON

Režiser: Samo S. Strelec

Igrata: Nataša Tič Ralijan,

Tadej Toš

Sreda, 3. 3., ob 20.00

Velika dvorana Narodnega doma

5ŽENSK.COM

Režija: Tijana Zinajić

Sreda, 3. 3., ob 20.30

Mali oder Narodnega doma

Jazz v Narodnem domu

SWEDISH AZZ

(Švedska, Avstrija)

VEČER

RTS

HOSTESE OBLAČI

s.Oliver

Informacije in prodaja vstopnic:

Narodni dom Maribor,
Ulica kneza Koclja 9,
2000 Maribor,
vsak delavnik
od 10. do 17. ure,
v soboto od 9. do 12. ure
ter uro pred koncertom
v Dvorani Union
v Mariboru.

Tel.:

02 229 40 11

02 229 40 50

040 744 122

031 479 000

E-pošta:

info@nd-mb.si,

prodaja@nd-mb.si

<http://www.nd-mb.si/>